

ΜΑΡΤΙΟΣ 1908.

ΕΤΟΣ 4^{ΟΝ} - ΑΡΙΘ. 43.

“ ΝΕΑ ΖΩΗ ”

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ,

ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛ. ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ . . . Γ. Δ. 30.

ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ Φ. Χ. 9.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ ΓΡ. Δ. 3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ, *Τὰ Ἐρημ' ἀκρογιάλια*, συνέχεια.
ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ, *Ἀγγελικούλα*, διήγημα.
ΧΑΓΓΕ, *Λαοκόων*, ποίημα, μετάφρ. Παύλου Γνευτοῦ.
ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ, *Ἐκεῖθεν τοῦ Αἰσθητοῦ*.
ΠΕΤΡΟΥ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗ, *Ἀπὸ τὴν « Λύκηθον »*, ποιήματα.
Ι. Α. ΓΚΙΚΑ, *Σκηναὶ καὶ Παρασκήνια*, Κρόμερ καὶ Ἕλληνες.
Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, *Ὁ Πύργος τῆς Ἀγάπης*, ποίημα.
ΧΡ. ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ, *Τὸ Τρελλὸ Βασιλόπουλο*,
διήγημα.
Γ. Κ., *Νέα Βιβλία*, *Περ. Γιαννοπούλου*, Ἐκκλησις πρὸς τὸ
Πανελλήγιον κοινόν.
Γράμματα, Τέχνη, Ἐπιστήμη.— Ρίο Σιτι.— Ἐδμόνδος δὲ
Ἀμίτσι.— Τὸ Ἑλληνικὸν Μελόδραμα.— Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ
z. Michel Paillarès.— Α. Βαλαωρίτου, ἡ Ξανθούλα.— Περὶ
Δραματικῆς Τέχνης (Henry Bataille).— Σκέψεις Λεονάρδου
Δά-Βίντσι.— Κρίσεις περὶ « Νέας Ζωῆς ».— Διάφορα.—
Νέαι Ἐκδόσεις.

ΔΙΑ ΠΑΝ ΑΦΟΡΩΝ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ἢ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΩΝ :

“ ΝΕΑ ΖΩΗ ”

Ν Ε Α

Ζ Ω Η

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΙ

ΤΟΥ

ΕΤΟΣ Δ'.

ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ | ΑΡΙΘ. 43 — ΜΑΡΤΙΟΣ 1908

ΤΑ ΕΡΗΜ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ*

Ὁ Δήμαρχος καὶ ἡ συνοδία του ἐπέξουσαν Ἦσαν ἐκεῖ ὄχι μόνον τὴν γορᾶ Πλιάκαιναν, καὶ τὴν θυγατέρα τῆς Κρατήραν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην κόρην τῆς, τὴν Τσιμπλιαράκαιναν, καὶ τὸν σύζυγον ταύτης, τὸν Θανάσην. Μὲτ' ὀλίγας στιγμᾶς ἔφθασαν κ' οἱ δύο υἱοὶ τῆς γοραίας, οἱ Πλιάκαῖοι, ἀφήσαντες τὰ κοπάδια εἰς τὴν φύλαξιν τῶν παραγινῶν των. Ὅλοι εἶχαν ἔλθῃ ὡς ἐκ συνθήματος.

Ὁ γέρο-Τσιμπλιαράκης, ὁ σύζυγος τῆς Γηρακῶς, ὁμοίαζε σχεδὸν μὲ Μαλτέζον ἐκτοπισμένον παρ' ἐλπίδα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐρημικοῦ βουνοῦ ἐκεῖ, εἰς τὴν ἀπόκεντρον μισρὰν νῆσον. Ἐκάμπνιζε κοντὴν πίπαν ἀκοίμητον, εἶχε μισοκλειστὰ τὰ βλέφαρα, κ' ἐμάσσα τὰς συντόμους ἀποκρίσεις ποῦ ἔδιδεν εἰς τὸν Δήμαρχον—ἐρωτῶντα αὐτὸν περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων καὶ τῶν ποιμνίων—μεταξὺ τῆς πίπας, τοῦ μύστακος, καὶ τῶν ὀδόντων του.

Ἡ Γηρακῶ ἦτο εὐδιάθετος, ν' ἀρχίσῃ τὴν συνήθη ῥητορείαν.

— Καλῶς ἦρθατε, κουμπάρε κ' ἀφέντη μας, κὺρ Δήμαρχε. Ἡ Παναγιά σᾶς ἔφερε. Ἄπ' τὰ ψῆς τὸ πουρνὸ, ὅπως καὶ πάντα, δὲν ἔπαφα νὰ σᾶς ἔχω στὸν νοῦ μου. Τὸ εἶπα, ἐγὼ, τῆς γορᾶς—δὲ σοῦ τόλεγα, μάνα; —πῶς κάτι μοῦ ἔλεγε πῶς θὰ μᾶς θυμηθῇ ὁ κουμπάρος, ὁ Δήμαρχός μας. Ὅληνύχτα σᾶς ἔβλεπα στ' ὄνειρό μου.

— Καλῶς ἦρθατε, κὺρ Κωνσταντῖνε, κουμπάρε, παιδάκι μου, εἶπε μόνον ἡ γορᾶ Πλιάκαινα. Καλὰ εἶν' ἡ κουμπάρα, τὰ παιδιά;

— Τὰ εἶπαμε ψῆς, ἐμεῖς, μὲ τὴν κουμπάρα, διέκοψεν ἀκρόατητῃ ἡ Γηρακῶ. Οὔλα τὰ καλά τ' Ἐιοῦ τάχουμε, τίποτα δὲ μᾶς λείπει, δόξα νᾶχῃ ὁ Μεγαλοδύναμος.

— Μὰ δὲν πᾶς νὰ φορέσης κ' ἐσὺ τὴ φ'στάνα σ' μάνα; Ἔτσι δὰ μὲ τὴν κόκκινη μαλλίνα θὰ εἶσαι, μπροστὰ στὸν κουμπάρο καὶ τσ' μ' σαφιραῖοι... ἄς εἶνε καλά, ποῦ μᾶς θυμηθήκανε.

Εἶτα κύψασα πλησιέστερον τῆς εἶπε, κρυφά

* Ἴδε σελίδα 755.

πάντα σποδός. Πάντα σκιᾶς ἀσθενέστερα. Πάντα ὄνειρον ἀπατηλότερα ».

Γυρίσανε ὅλοι καὶ τὴν κτύπαξαν μὲ μᾶτια βουρκομένα. Ὅταν ἐσταμάτησε λίγο καὶ ἀναστέραιξε βαθεῖα κἀνένας δὲν ἔβγαλε τσιμουδιά. Κρατούσανε τὴν ἀναπνοή τους.

Ὁ Μαθιὸς πῆρε μιὰ βαθεῖαν ἀναπνοή καὶ ξαναεἶπε τὸ τροπάρι. Ποτὲ ἡ φωνή του δὲν εἶχε πάροι τέτοια γλῶσσα σὰν καὶ σήμερα. «... Πάντα ὄνειρον ἀπατηλότερα ».

Σὰν ἔσβησε ἀλαφρὰ μέσα στὴ σιγαλιὰ ἡ τελευταία του νότα, τὰ δάκρυα τρέχανε ποτάμι ἀπ' τὰ μᾶτια του. Σκούπισε τὰ δάκρυά του μὲ τὴν ἀπαλάμη καὶ σὰ μεθυμένος ἀπ' τὸ μεράκι

τον σήκωσε πάλι μιὰ φωνὴ γλυκεῖα καὶ χρουσταλλένια.

«Ὁχ! Ἀγγελικούλα μου!»

Ὅλοι κλαίγανε τώρα. Γιατὶ κλαίγανε καὶ αὐτοὶ δὲν τὸ ξέρανε. Τὸ μεγάλο τετράγωνο φανάρι εἶχε σβύσει ἀνάμεσα στὰ κλαδιά. Καὶ τὸ φοντωτὸ δεντροῦκι, ποὺ τῶγε φντέφει ὁ Πέτρος ὁ Βάγιας μὲ τὰ χέρια του, ἀπλωτότανε τώρα σὰ μαῦρο, βουρκομένο σύννεφο ἀπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν χροσοκόπων.

Φρεατίδα 29 Φεβρουαρίου 1908

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

X A I N E

Λ Α Ο Κ Ο Ω Ν

Στὴν ἀγκαλιὰ σου ρίξε με

Καὶ φίλα με στὸ στόμα.

Ἀγκάλιασέ με σφίξε με

Μὲ τὸ μορφὸ σου σῶμα.

Τὸν ἀγκαλιάζεται σφιχτὰ

Καὶ τὸν τυλίγεται ἤδη

Τὸν εὐτοχῇ Λαοζόοντα

Τὸ πλέον ὠραῖο φίδι.

ΠΑΥΛΟΣ ΓΝΕΥΤΟΣ

ΕΚΕΙΘΕΝ ΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΟΥ

Les faits spirites existent et je me vante d'être un esclave des faits.

Lombroso.

Ἡ ἀνθρώπινος Σκέψις ταννύουσα τὰς ἀτέρμονας πτέρυγὰς τῆς κατακτᾷ ὀσημέραι σφαιρας ὅλως ἀγνώστους. Τὸ πᾶν μεταμορφοῦται, ἐξελλίσσεται ὑπὸ τὴν φλέγουσαν πνοήν της καὶ τὸ παράδοξον τῆς χθὲς καθίσταται πραγματικότης τῆς σήμερον.

Τὰς παλαιότερας τῶν ἀλχημιστῶν ὑποθέσεις ἢ θαυματουργὸς τῆς σήμερον ἐπιστήμη φέρει ἐπὶ τὸ ἔδαφος τῆς πραγματικότητος, τὴν ἀνυπαρκτον φιλοσοφικὴν λίθον ἀντικαθιστᾷ τὸ ράδιον!...

Αἱ ἀκτῖνες X αἱ ἐπιτρέπουσαι, ὡς γνωστὸν, τὴν φωτογραφίαν ἀντικειμένου διὰ μέσου διαφραγμάτων ὅλως ἀδιαφωγῶν, αἱ ἀκτῖνες N, αἵτινες κατὰ τὸν Charpentier ἀσκοῦσι μεγίστην ἐπὶ τῶν νευρικῶν κέντρων ἐπήρειαν αὐξάνουσαι τὴν δρασίαν τῶν μυῶν καὶ τῶν νεύρων, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἔχουσιν ὡς πηγὴν αὐτὰς ταύτας τὰς μυϊκὰς συσπάσεις καὶ τὴν νευρικὴν λειτουργίαν, εἰσὶ μορφαὶ δυνάμει, αἵτινες ἀνοίγουσιν ὅλως νέους ὁρίζοντας ἐρεῦνης καὶ ἀποτελοῦσι φωνὰς ἐκ τῶν καταλληλοτέρων πρὸς ἐρμηνείαν τινῶν ἐκ τῶν σκοτεινοτέρων τῆς νεωτέρας φιλοσοφίας φαινομένων.

Τὸ γεγονός, ὅτι αἱ ἀκτῖνες N αὐξάνουσι τὴν τοῦ μαγνήτου μαγνητικὴν δύναμιν καὶ τὴν εἰς ἀπόστασιν εἰδικῆς δυνάμειος ἀκτινοβολίαν τῶν ἐν λειτουργίᾳ νεύρων, διαφωτίζει ἡμᾶς ἐπὶ παραδείγματι περὶ τῆς θαυμαστῆς ἀντιλήψεως καὶ λεπτότητος ὑστερικῆς τινος ἀντιλαμβανομένης γεγονότων, ἅτινα ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως καὶ τοῦ ἀπειροελαχίστου τῆς ἐντάσεως αὐτῶν οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀδυνατοῦσι ν' ἀντιληφθῶσιν. Ὅντως ὁ καθηγητὴς τῆς ψυχιατρικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Νεαπόλεως Bianchi ἀναφέρει περιπτώσιν νεαρᾶς κόρης τυφλῆς καὶ παραλυτικῆς, ἣτις ἤκουσεν ἐκ τοῦ δωματίου της τὴν ἐκτέλεσιν μουσικοῦ τεμαχίου, τὸ ὁποῖον αἱ ἑξαδέλφαι της ἔπαιζον εἰς ἀπόστασιν 2 χιλιομ. περίπου. Ἄλλ' οἱ ἐπιστήμονες τῆς σήμερον εἶνε δυνατόν νὰ ἐκπλήττωνται ἐπὶ τοιούτοις φαινομένοις μετὰ τὴν καταπλήσσοσαν ὄντως

ἀνακάλυψιν τῆς ἀνευ σύρματος εἰς ἀπόστασιν τῶν ἠλεκτρικῶν κυμάνσεων μεταβιβάσεως; [κυμάνσεων Herz].

Τὸ νευρικὸν σύστημα εἶνε ἢ μᾶλλον πολὺπλοκος ἐκδήλωσις τῆς ζωικῆς ὕλης καὶ ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος εἶνε ἕξ ὅλων τῶν ὀργάνων τὸ θαυμαστόν, οὐτινος θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὀρισθοῦν τὰ ὄρια τῆς ἐξελλίξεως.

Καὶ πράγματι ἀκολουθῶν τις τὴν ἐξέλιξιν τοῦ θαυμασίου τούτου συστήματος δύναται ἀδιστακτικῶς νὰ συμπεράνη, ὅτι «τὸ νευρικὸν σύστημα» εἶνε τὸ ὄργανον τῆς τοῦ Σύμπαντος συνειδήσεως καὶ ὅτι περιλαμβάνει ἐν ἑαυτῷ ὅλας τὰς λειτουργίας τῆς μέχρι τοῦδε γνωστῆς ὕλης. Ὁ νόμος τῆς τῶν δυνάμειων μεταμορφώσεως ἐφαρμόζεται κυρίως εἰς τὴν τοῦ νευρικοῦ συστήματος ζωὴν, καθότι τὸ νευρικὸν σύστημα παραλαμβάνον καὶ ἀφομοιοῦν τὰς θαυμασίας τοῦ περιβάλλοντος δυνάμεις ἀποδίδει αὐτὰς εἰς σκέψεις εἰς ἀκτινοβολίας, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ θαυμαστόν οικοδόμημα τῆς τῶν σοφῶν διδασκαλίας· δι' ὃ καὶ δικαίως ὁ Oken φωνεῖ «l'esprit humain n'a qu'à se replier sur lui-même pour redécouvrir la création».

Τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα τῆς σήμερον καταπλήσσουν καὶ ταράσσουν τοὺς τῆς Δύσεως σοφοὺς, καίτοι μὴ ὑπαγόμενα ἔτι εἰς τὸν τοῦ πειραματισμοῦ ἀναμφισβήτητον ἔλεγχον. Ἡ ἐπιστήμη τοῦ μέλλοντος θ' ἀνακαλύψῃ βεβαίως τὰ μέσα καὶ θὰ ἐφεύρῃ τὰς μεθόδους πρὸς ἐρμηνείαν τῶν παραδόξων ἐκδηλώσεων, αἵτινες διήγειραν τὴν φαντασίαν τινῶν, τὴν περιέργειαν ἄλλων καὶ τὴν ἀσυζητητὴ πολειμικὴν τῶν πολλῶν.

Ὁ σοφὸς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχη πίστιν μὴ ἐρειδομένην ἐπὶ τῆς ἐρεῦνης. Ὁ σοφὸς μὲ τὴν πολὺμοχθον καὶ βαρεῖαν τῆς ἐρεῦνης σκαπάνην ἀνά χειρας ὀφείλει νὰ καθορίξῃ τοὺς ὄρους παντὸς φαινομένου, τὴν ἀρχὴν καὶ τὸν μηχανισμόν δι' οὗ παράγεται· ἰδοὺ τὸ ἐπιμοχθον τοῦ ἐρευνητοῦ καθήκον. Οἱ ὄροι οὗτοι ἐν τῇ μελέτῃ τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων

δὲν ἐπραγματοποιήθησαν ἔτι, καίτοι ὑπέροχοι ἐπιστημονικαὶ προσωπικότητες ἐμόχθησαν τὸν εὐγενῆ τῆς ἀληθείας ἀγῶνα. Ἡ μακρὰ ὁδὸς, τὴν ὁποίαν ἔταμον οἱ σκαπανεῖς τῆς Ἰδέας καθιστᾶ ἡμῖν γνωστὸν τὴν σήμερον, ὅτι ἡ Φύσις κατέχει μορφὰς δράσεως, κατέχει δυνάμεις ἀγνωστούς ἔτι ἡμῖν, ὅτι αἱ νεώτεροι ἀνακαλύψεις τῶν ἀκτίνων Χ, τῶν ἀκτίνων Ν, τοῦ Ραδίου καὶ τῶν κυμάνσεων Herz κατέστησαν ἀληθοφανέστερα τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα, ἔτι δὲ, ὅτι πρόσωπά τινα κέκτηνται ἰδιαζούσας βιολογικὰς συνθήκας, αἵτινες εὐνοοῦσι τὴν ἀκτινοβολίαν δυνάμεων τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἐν λανθανούσῃ διατελουσῶν μέχρι τινὸς καταστάσει.

Πᾶς τις γνωρίζει, ὅτι νεαρὰ κόρη διαρκούντος τοῦ ὑστερικοῦ παροξυσμοῦ ἀναπτύσσει μηχανικὴν δυνάμιν κατὰ πολὺ ἀνωτέραν ἐκείνης, ἣν κέκτηται ἐν φυσιολογικῇ καταστάσει, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ αἰσθάνεται οὐδεμίαν κόπωσιν ἐπὶ τῇ ἀναπτύξει τῆς ὑπερόγκου ταύτης δυνάμεως. Ἐν ἄλλοις λόγοις ἐπὶ τῷ ὑστερικῷ παροξυσμῷ γεννᾶται ἰδιαζούσά τις τῶν νευρικῶν κέντρων κατάστασις καθ' ἣν προσγίγνεται τῇ πασχούσῃ ποσότης τις μηχανικῆς δυνάμεως ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα ἐκείνης, ἣν τὸ αὐτὸ ἄτομον δύναται ἐν φυσιολογικῇ καταστάσει ν' ἀναπτύξῃ ἐπερχεται ἄρα μεταμόρφωσις τῆς ἐν τῷ νευρικῷ συστήματι ἀποταμιευομένης νευρικῆς δράσεως εἰς μηχανικὴν τοιαύτην. Τοῦ ἐπιστημονικοῦ τούτου γεγονότος ὄντος γενικῶς παραδεδεγμένου τὴν σήμερον διατὶ νὰ ἐκπλήττεται τις, ἐὰν ἄτομά τινα ἐν ἐκστατικῇ εὐρισκόμενα καταστάσει ἀναπτύσσουσι πνευματικὰς δυνάμεις ἀνωτέρας καὶ ὅλως ξένας αὐτοῖς; Πλείστα ὅσα πνευματιστικὰ φαινόμενα ἐξεταζόμενα ὑπὸ σοβαρῶν ἐπιστημόνων τῆς σήμερον φαίνονται πολὺ ὀλιγώτερον μυστηριώδη ἢ ἄλλοτε. Καὶ ὄντως, ἄτομά τινα ἐν ὑπνωτικῇ καταστάσει παρουσιάζουσιν ἐκδηλώσεις θαυμαστὰς, τὰς ὁποίας μάτην θὰ προσπαθήσῃ τις ν' ἀναπαράγῃ ἐν φυσιολογικῇ τοιαύτῃ. Γνωστὸν τοῖς πᾶσι τυγχάνει τὸ πείραμα τοῦ Feré καθ' ὃ πλησιάζων ἢ ἐφαρμόζων τις μαγνήτην ἐπὶ τοῦ αὐχένος ἢ τοῦ ἰνίου ἀτόμου τινὸς ἐν ὑπνωτικῇ διατελοῦντος καταστάσει προκαλεῖ ὅλως ἀλλοίαν διεύθυνσιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ αἰσθητι-

κοῦ προσανατολισμοῦ τοῦ ἀτόμου, ἔτι δὲ γεννᾷ μεταβολὴν τινα τῆς λειτουργίας τοῦ ἐγκεφάλου ἐκδηλουμένην διὰ τῆς ταλαντεύσεως τῆς γαλβανομετρικῆς βελόνης τοποθετουμένης εἰς σχετικὴν τινα ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐν ὑπνωτικῇ καταστάσει διατελοῦντος. Αὐτὸς ὁ καθηγητῆς Bianchi ἀναφέρει περιπτώσιν καθ' ἣν πλησιάζων μαγνήτην πρὸς τὸν αὐχένα ἀτόμου τινὸς ἐν ὑπνωτικῇ διατελοῦντος καταστάσει καὶ διατάσσων τὸ ἄτομον νὰ διευθύνῃ τὸν δάκτυλον πρὸς τὴν μαγνητικὴν βελόνην ἐπέτυχε ταλαντεύσεις τῆς βελόνης ταύτης. Αὐτὸς οὗτος ὁ καθηγητῆς διατείνεται, ὅτι τὰ ὑπὸ πειραματισμὸν médiums παρουσιάζουσιν εἰδικὰς συνθήκας ὁμοιαζούσας κατὰ τινὰς φάσεις πρὸς τὸν ὑστερισμὸν καὶ τὸν ὑπνωτισμὸν. Καὶ ἰδού, ὅτι αἰσθητικῶν κύρους ἐπιστημονικαὶ φυσιογνωμῖαι παρουσιάζουσιν ἡμῖν τὸν πυρῆνα τῆς σχέσεως τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων πρὸς τὸν ὑπνωτισμὸν καὶ τὸν ὑστερισμὸν. Ὁ ἐν Φλωρεντίᾳ Dr. Visani Scozzi ἐν εἰδικῷ συγγράμματι ἐπιγραφομένῳ «Médianità» ἐξετάζων ἀπὸ αὐστηρᾶς ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως τὸ médium ἐξάγει τὸ συμπέρασμα, ὅτι «τὸ médium διατελεῖ ἐν καθαρῶς ὑπνωτικῇ καταστάσει ἢ ἐν ὑπνωτικῇ ὑστερικῇ, ἐὰν παρουσιάζῃ ἐξαιρετικῆς ἐντάσεως φαινόμενα».

Τὰ ἄτομα ταῦτα κατὰ τὰς νεώτερας δοξασίας ἀποτελοῦσι τὰς διαμέσους πνευματικὰς μορφὰς μεταξὺ ἡμῶν καὶ ἐνὸς κόσμου ἀγνωστού ἔτι τῇ σήμερον, κόσμου μετὰ τοῦ ὁποίου ἀγνωστον πῶς ἐπικοινωνοῦσι.

Κατ' αὐτὰς, τοὺς ἐπιστημονικοὺς πνευματικοὺς κύκλους κρατεῖ ἐν συγκινήσει τὸ γεγονός τῆς ἐμφανίσεως τοῦ φάσματος τοῦ Βίκτωρος Οὐγκῶ εἰς μίαν φωτογραφίαν τοῦ γνωστοῦ ἐν Ἀθήναις διακεκριμένου δημοσιογράφου κ. Πολυβίου Δημητρακοπούλου, φωτογραφίαν περὶ τῆς ὁποίας ἠσχολήθη οὐ μόνον ἡ Ἑλληνικὴ δημοσιογραφία, ἀλλὰ καὶ ξένα σοβαρὰ φύλλα.

Τὸ ἐσχάτως κομισθὲν τεῦχος τῆς ἐν Παρισίοις ἐκδομένης ἐπιθεωρήσεως «Χρονικὰ τῶν Ψυχικῶν Ἐπιστημῶν» ἀναπαράγει τὴν περιεργον φωτογραφίαν, ἔτι δὲ ἡ ἐπιθεωρησις αὕτη βεβαιεῖ, ὅτι ἡ ἀμυδρὰ φυσιογνωμία τοῦ φάσματος εἶνε προφανῶς ἢ μορφῇ τοῦ

Οὐγκῶ, δημοσιεῖ δὲ καὶ τὴν ἐκθεσιν τοῦ φωτογράφου Μπουασσονὰ ἐπὶ τοῦ φαινομένου καθὼς καὶ ἐπιστολὴν τοῦ κ. Δημητρακοπούλου πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Παγκοσμίου ἑταιρείας τῶν Ψυχικῶν Μελετῶν περὶ τῆς καταπληκτικῆς ἐμφανίσεως τοῦ φάσματος εἰς τὴν ἀρνητικὴν πλάκα.

Ἴδου, ὅτι τὰ μυστήρια τοῦ πνευματισμοῦ ἐπιβάλλονται ἅπαξ ἔτι μετὰ δυνάμεως εἰς τὴν προσοχὴν τῶν σοφῶν καὶ διεγείρουσι τὴν περιέργειαν τῶν ἐπιστημόνων. Ὁ κ. Δημητρακόπουλος, καθὰ ἐν τῇ ἐπιστολῇ του πρὸς τὸν πρόεδρον τῶν Ψυχικῶν Μελετῶν Δρα Joire ἐκθέτει, αἰσθάνεται διαρκῶς πλησίον του καθ' ἣν ὥραν ἐργάζεται τὴν παρουσίαν φάσματος—τοῦ φάσματος τοῦ Βίκτωρος Οὐγκῶ—τὸ ὁποῖον μεγίστην ἐπὶ τῶν σκέψεων αὐτοῦ ἀσκεῖ ἐπιρροήν, τὸ ὁποῖον τὸν συμβουλεύει καὶ τὸν ἐμπνέει εἰς τρόπον, ὥστε ὁ ἐμπνευσμένος ποιητῆς τῆς «Ἀγέννητης» μολονότι δὲν εἶνε ἐξοικειωμένος πολὺ εἰς τὴν Γαλλικὴν ὠθεῖται νὰ γράφῃ Γαλλιστὶ ὀλόκληρα κεφάλαια, τὰ ὁποῖα μεταφράζει κατόπιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν.

Καθὰ τὸ τελευταῖον τεῦχος τῶν «Ψυχικῶν Μελετῶν» πραγματεύεται εὐθὺς ὡς τὸ πρῶτον ἠτένισαν τὴν φωτογραφίαν καὶ ἠρωτήθησαν τί παρίστα ἡ ἀπαλὴ κηλὶς ἢ δεξιόθεν τοῦ συγγραφέως, ἀπήντησαν ἀδιστακτῶς πάντες: «Τὸ πρόσωπον τοῦ Οὐγκῶ». Καὶ τὰ «Χρονικὰ τῶν Ψυχικῶν Ἐπιστημῶν» κλείουν τὴν ἀνακοίνωσιν διὰ τῶν ἐξῆς: «Τὰ περιστατικὰ αὐτὰ καθιστῶσιν ἠττον ἀληθοφανῆ τὴν ὑπόθεσιν συμπτώσεως, ὅτι δηλαδὴ ἡ φασματώδης μορφὴ ἢ ἐμφανισθεῖσα ἐπὶ τῆς φωτογραφίας ὀφείλεται εἰς ἀπλὴν κηλίδα τῆς πλακῶς».

Πρόκειται ἄρα περὶ πνευματιστικοῦ φαινομένου καθ' ὃ—κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῶν πνευματιστῶν—«Le médium ressent l'influence de l'esprit».

Αἱ καταπληκτικαὶ αὗται πνευματιστικαὶ τῶν médiums μορφαὶ οὐδέποτε ἔπαυσαν ἀναφανόμεναι διὰ τῶν αἰώνων καὶ ἀσκοῦσαι μεγάλην ἐπίρροισιν ἐπὶ τῆς μυστικοπαθείας τοῦ πλήθους, τόσον ὥστε δύναται τις ἀδιστακτῶς νὰ βε-

βαιώσῃ, ὅτι ἀποτελοῦσι τὴν ἀναγκαίαν βάσιν ὄλων τῶν θρησκειῶν. Τὰ ἱερά τῶν λαῶν βιβλία ἀποτελοῦσιν ἀναμφισβήτητον τούτου ἀπόδειξιν. Ὅντως, ὁποίας δημιουργικῆς παραγωγικότητος ὄργανα ἀναφαίνονται τὰ ἐν ἐκστάσει πνεύματα τῶν ἐκλεκτῶν, οἳ οὐ Βούδδας, ὁ Μωάμεθ, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Σωκράτης! εἶνε ὀλόκληρος περίλαμπρος καὶ ἀτελεῦττος σειρὰ πνευματικῆς πρὸς τὸ Ἰδεῶδες ἐκστάσεως τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Αἰσθηματος καὶ τῆς Σκέψεως.

Βεβαίως αἱ πνευματιστικαὶ αὗται περὶ médiums θεωρίαι πολὺ ἀπέχουσιν ἔτι τῆς πειραματικῆς ἀποδείξεως δι' ὃ καὶ δικαίως τὸ μειδιάμα τῶν σκεπτικιστῶν διεγείρουσιν, ἀλλὰ μήτοι πρό τινας χρόνους πᾶς τις δὲν ἐδυσπίσκει περὶ τῶν τῆς τηλεπαθείας φαινομένων; Σήμερον ὅμως μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν κυμάνσεων Herz, αἵτινες ὅλως ἀνυπόπτως ταξειδεύουσι πέριξ ἡμῶν, καίτοι ἔχουσι τὴν δυνάμιν νὰ προκαλέσωσιν ἰσχυροτάτας ἐκρήξεις καὶ συλλεγόμεναι ὑπὸ εἰδικῶν συσκευῶν δύναται νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν θαυμασίαν λειτουργίαν τοῦ ἀσυρμάτου τηλεγράφου, σήμερον λέγω μετὰ τὰς καταπληκτικὰς ταύτας ἀνακαλύψεις τίς δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἀπαισίας ὀπτασίας μητρὸς ὁρωμένης κατ' ὄναρ τὸ ἐν τῷ Ὁκεανῷ ναυάγιον τοῦ υἱοῦ τῆς καθ' ὃν χρόνον τὸ ἀτυχεῖς τῆς Φύσεως θῦμα ἀκτινοβολεῖ τὴν τελευταίαν Σκέψιν του πρὸς τὴν τρυφερὰν ὑπαρξιν, ἣτις συνεκέντρον ἐν αὐτῇ ὄλας τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς σπανίας τοῦ βίου τῆς χαράς!

Τίς δύναται σήμερον μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Edison ἀνακάλυψιν τῆς φωτογραφίας τῆς Σκέψεως ν' ἀρνηθῆ, ὅτι τὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως πνεύματα συννεοῦνται ἐξ ἀποστάσεως διὰ κυμάνσεων παρεμφερῶν πρὸς τὰς τοῦ Herz αἵτινες ὅλως ἀσυνειδήτως θέτουσιν εἰς ἐπικοινωνίαν τοὺς εἰς ἀπόστασιν ἐγκεφάλους;

Ὅστε δικαίως δύναται τις μετὰ τοῦ Priestley νὰ φωνήσῃ, ὅτι «ἡ οὐτοπία τῆς χθὲς καθίσταται ἀλήθεια τῆς αὔριου».

Ἄλεξάνδρεια, Μάρτιος 1908.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΛΥΚΗΘΟΝ"

I

Ένα καιρό μέσ' εἰς τὴν ζωὴν εὐρισκα κάποια χάρι,
 Ὁ ἥλιος, ἔλαμπε γλυκὺς, χειμῶνα—καλοκαῖον
 Ἔβλεπα χίλιες ὁμορφιές μέσ' εἰς τὸ χλωμὸ φεγγάρι
 Κ' ἐπίστενα εἰς τὸν ἔρωτα σὰν εἰς τὸ δεξιὸν μου χέρι.

Μὰ τώρα ὦνιμ' ἐνὶ πύθ' θερμὴ ἀγάπη μὲ φοβίζει
 Κ' ἀφοῦ εἰς τὴν γῆν ἀμετάβλητη οὔτε ἡ ζωὴ δὲν μένει
 Νιώθω ἡ ψυχὴ σὲ τίποτε δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζει
 Γιατ' εἶνε μάταιον αἰσθημα πὸν γρήγορα πεθαίνει.

II

Θαυμάζω τὴν γλυκεῖα ὁμορφιά εἰς τὸ πρῶτον τ' ἀνοιγμά της
 Τοὺς γέροντας μὲ τὴν πείρά τους καὶ τ' ἀργυρὸν κεφάλι
 Τὴν νιότη πὸν ἀξέγνωιαστη προσφέρει τὴν καρδιά της
 Κ' ὕστερα πάει ὀλόχλωμη καὶ κλαίει εἰς τὸ περιγιάλι

Θαυμάζω εἰς τὸν γλαυκὸ οὐρανὸν τὸν ἥλιον ὅταν βγαίνει
 Τὸν ζευγολάτη τὸν φτωχὸ πὸν τοὺς ἀγροὺς ὀργώνει
 Μὰ πὸν πολλὸν τὸν ἄνθρωπο πὸν γρήγορα πεθαίνει
 Κι' ἀφίνει πίσω τὴν ζωὴν μέσ' εἰς τοὺς καινοὺς νὰ λυώνη.

III

Αὐτὴν τὴν ὥρα ὁ ἔρωτας—τὸ μεσημέρι ἐγγίζει -
 Ἐπάνω μου τὰ τακερὰ τὰ βλέμματά του ὀρρίζει
 Καὶ χίλια δυνὸ γητέματα σοφίζεται κ' ἀρχίζει
 Στῆς Κύπριδος τ' ἀπέραντο νὰ μὲ μπερδεύει δίχτυ.

Μ' ὦνιμ' ἡ ψυχὴ μου ἡ ἄμοιρη εἰς τὸ σίμωμά του τρέμει
 Γιατ' ἡ ζωὴ μ' ἐπότισε κάθε μικρὸ βοτάνι,
 Καὶ φεύγει σὰν πλεούμενο πὸν τὸ χτυποῦν οἱ ἀνέμοι
 Σὲ κάποιον βράχο ἀπάνεμο ναυρῆ κ' αὐτὸ λιμάνι.

ΠΕΤΡΟΣ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗΣ

ΣΚΗΝΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΚΡΟΜΕΡ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Εἶδετε ἀκόμη τοὺς δύο τόμους τοῦ Λόρδου Κρόμερ περὶ τῆς νεωτέρας Αἰγύπτου; Ἐὰν δὲν τοὺς εἶδετε, ἡ εἰλικρινὴς μου συμβουλή εἶναι νὰ τρέξετε τὸ συντομώτερον εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα νὰ τοὺς ἀπολαύσετε. Τί ἔξοχο δέσιμο! Τί θαυμάσιο περιγιάλιμα! Πόσον ἐπιβάλλεται εὐθὺς ἀμέσως κάθε τόμος τοῦ εὐγενοῦς λόρδου μὲ τὴν ὀγκώδη του σοβαρότητα! Διότι νὰ γνωρίζετε καλὰ ὅτι σήμερον καὶ ἀπὸ τὸ δέσιμον ἀκόμη ἑνὸς βιβλίου ἠμπορεῖ κανεὶς ν' ἀντιληφθῆ ὅχι μόνον τὴν ἐθνικότητα τοῦ συγγραφέως του, ἀλλὰ, τολμῶ νὰ βεβαιώσω, καὶ τὴν πνευματικὴν του ἀξίαν. Ἐγὼ τοῦλάχιστον, ποῦ εἶμαι βαθὺς θαυμαστής τῶν Ἄγγλων, κυρίως διότι δὲν εἶναι καθόλου ὑποκριταὶ εἰς τὰ φιλελληνικά των μάλιστα αἰσθήματα, διακρίνω ἀπὸ πολλὴ μακρὰν—ἂν καὶ εἶμαι κοντόφθαλμος—καὶ ἀπὸ τὸ σχῆμα ἀκόμη ἑνὸς συγγράμματος ὅχι μόνον ἐὰν τὸ ἔργον ἀνήκῃ εἰς κανένα συμπατριώτην τοῦ Τζῶν Μπουλλ, ἀλλὰ καὶ κατὰ πόσον θὰ ἦναι πρωτότυπον. Τὸ κατὰ πόσον μάλιστα θὰ ἦναι πρωτότυπον ἕνα ἀγγλικὸν βιβλίον ἦτο καὶ περιττὸν νὰ τὸ γράψω, νομίζω, διότι, ἐὰν ἐξαιρέσετε μερικὰ κοινότατα ἔργα, ὅπως τὰ παλιοδράματα τοῦ Σαίξπηρ καὶ τὰ μονότονα ποιήματα τοῦ Βύρωνος καὶ τὰ δῆθεν μυθιστορήματα τοῦ Σκῶτ καὶ τοῦ Δίκενς καὶ τοῦ Σουίφτ, ὅλα τὰλλα ἀπειράριθμα ἀγγλικά βιβλία, ἀκόμη καὶ τὰ περιέχοντα λεπτομερεστάτας σκέψεις καὶ γνώμας περὶ τοῦ ἂν ἦναι ὠφελιμώτερον εἰς τὸ βρετανικὸν στομάχι νὰ πίνεται τὸ οὔτισι προτοῦ ἀπὸ τὸ μπιφτέκ ἢ νὰ τρώγεται τοῦτο προτοῦ νὰ πίνεται ἐκεῖνο, ὅλα λοιπὸν ἀνεξαιρέτως τὰλλα ἀγγλικά βιβλία φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς πρωτοτυπίας, ἄρα εἶναι ἀξιόθιμα, ἢ, διὰ νὰ ἐκφρασθῶ μὲ βρετανικὴν μετριοφροσύνην, εἶναι τὰ μόνα ἀξία ἀναγνώσεως βιβλία καὶ τὰ μόνα ἱκανὰ νὰ διδάξουν, νὰ μορφώσουν, νὰ ἐκπολιτίσουν, νὰ τελειοποιήσουν τὸν ἄνθρωπον, τὸν κόσμον, τὸ σύμπαν—καὶ αὐτὸν τὸν Δημιουργόν. Διὰ τοὺς σπουδαίους αὐτοὺς λόγους λοιπὸν ὅταν, διερχόμενος

ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Σουλλερ, διέκρινα τοὺς δύο τόμους τοῦ φιλέλληνος λόρδου Κρόμερ περὶ Νεωτέρας Αἰγύπτου νὰ στέκωνται ὡς δύο στερεώτατοι στυλοβάται εἰς τὴν προθήκην τοῦ βιβλιοπωλεῖου καὶ νὰ σκεπάζουν μὲ τὸ ἀρειμάνιον πάχος των ὅλα τὰ παραπλευρῶς των κλασικὰ ἔργα ἀρχαίας καὶ νεωτέρας ἐποχῆς, ἐφώνησα μὲ πεποίθησιν: «Ὁλοαῖτ! εἶναι τοῦ Κρόμερ μας τὰ βιβλία!» Καὶ—δὲν ἀπατήθηκα, ἐννοεῖται. Καὶ ἐπλησίασα καὶ ἔμεινα ἐπὶ πολλὴ ἐκστατικὸς χωρὶς νὰ χορταίνω ἀπολαμβάνων τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τῆς νεωτέρας βιβλιοδετικῆς. Καὶ ἐπειδὴ εἶμαι δυστυχῶς πολλὴ περιεργος καὶ διὰ τὰ εὐτελέστερα πράγματα τοῦ κόσμου τοῦτου, ἀκόμη καὶ ἐὰν πρόκηται διὰ τὰ ὑψίστα ἀγγλικά συμφέροντα, ἔβγαλα κυριολεκτικῶς τὸν λαιμόν μου διὰ νὰ διακρίνω, μέσες—ἄκρες, καὶ τὰ ὀπισθεν ἀπὸ τὸ βαρὺ ἔργον τοῦ εὐγενοῦς λόρδου κείμενα βιβλία. Ἐκεῖνο λοιπὸν ταπεινὰ καὶ τρόπον τινὰ προστατευόμενα ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν σκιάν του πολλὰ ἔργα μεγάλων συγγραφέων καὶ ποιητῶν πάσης ἐποχῆς, ἀπὸ ἐκείνους ὅσοι εἶχαν ἐγκωμιάσει τὸ δαιμόνιον τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος, ὅπως ἡ Προσευχὴ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τοῦ Ρενάν, ἡ Ἱστορία τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀρριανοῦ καὶ τοῦ Δρούζεν, τὰ Ἀνατολικά Ἄσματα τοῦ Οὐγκῶ, ἡ Ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν τοῦ Γρηγοροβίου, ἡ Σύγχρονος Ἑλλάς τοῦ Δεσσάν καὶ τόσα ἄλλα θαυμάσια φιλελληνικά βιβλία, διὰ τὰ ὁποῖα ἡμεῖς, οἱ ἔρημοι ἀπόγονοι ἐνδόξων προγόνων, ὀφείλομε αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην εἰς τοὺς συγγραφεῖς των... Μόνον τοῦ Βύρωνος τὰ ἔργα δὲν εἶδα νὰ στέκωνται εἰς προσοχὴν παραπλευρῶς τοῦ λόρδου Κρόμερ, ἴσως—ἴσως διότι ἀπὸ ὅλους τοὺς νεωτέρους Ἄγγλους μόνος ὁ ἄθλιος αὐτὸς ποιητῆς μᾶς ὕβρισε ὑποκριτικώτατα ὅ,τι ἱερὸν καὶ ὅσιον ἔχουμε μὲ τὸν ἀποτομώτερον τρόπον..... Καὶ ὅταν τέλος ἀπεφάσισα νὰποχωρισθῶ ἀπὸ τὸ ἔργον περὶ Νεωτέρας Αἰγύπτου τοῦ ἄγγλου διπλωμάτου, ἔφυγα τρίβων τὰ χέρια μου ἀπὸ χαρὰν καὶ ψιθυρίζων:

τὸ ἀθώοτερο πιὸτὸ τοῦ κόσμου καὶ τὸ μόνον
κατάλληλο γιὰ τὴν πνευματικὴν μόρφωσιν
τῶν φελλάχων μας! Ἄ! εἶναι οἰνοπνευματοκά-
πηλοι, εἶναι κακοῦργοι, εἶναι, ἐπαναλαμβάνω,
διαφθορεῖς τῶν φελλάχων μας ὅλοι οἱ Ἕλληνες

—καὶ πρέπει νὰ τοὺς διώξουμε τὸ συντομώτε-
ρον, ὅπως μᾶς ἐπρόλαβαν καὶ τοὺς ἔδιωξαν ἡ-
ρωϊκώτατα οἱ συνεργάται μας εἰς τὸν πολιτισμὸν
τῆς Ἀνατολῆς Βουλγαροί....

ΙΩΑΝ. Α. ΓΚΙΚΑΣ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

*Γιὰ μάρμαρο τοὺς στίχους του ἔλάξευε,
ἑσώριαζε στροφές ἀντὶ λιθάρια,
τὸν πύργο τῆς ἀγάπης του ἠθεμέλιωνε
ἐπάνω στῶν ὀνείρων του τὰ χιτάρια.*

*Τὰ σύννεφα τοῦ πόνου τριγυροῦσαν
νὰ ἰσκιάσουν τὴ λαχτάρα τῆ γαλάζια,
γυρεῦαν τὸ τραγοῦδί του νὰ σβύσουνε
τῆς Μοίρας τὰ πολύκροτα χαλάζια.*

*Τὰ δάκρυα στοὺς θόλους τρεμολάμπανε
σὰν χίλια διαμαντάκια σταλαγμένα
καὶ στεῖρα ξεφυλλίζανε τὰ νειᾶτά του
κατάγλωμα σὰν κοῖνα μαραμένα.*

*Μα ὁ κτίστης τοῦ ὀνείρου δὲν ἀπόσταινε
γιατὶ μιὰ χαραυγὴ ροδοντυμένη,
θαρροῦσε πῶς θὰ ἔβλεπε στὸ θρόνο του
τὴν Κόρη τῆ γλυκειᾶ, τῆ ζηλεμένη.*

*Φτωχέ! Τὸ στιχολάξεντο παλάτι σου
συντρίβει τὸ πικρὸ τῆς χαμογέλιο
τὸν πύργον ἢ καρδιά τῆς ὀνειρεύεται
ποῦ ἔχει τὸ χροσάφι γιὰ θεμέλιο!*

Ἀλεξάνδρεια

K. N. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΤΡΕΛΛΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

Μεγάλωνε τὸ ξανθὸ βασιλόπουλο.

Ἡ τριανταφυλλένια Ἀγούλα τὸ χαῖδευε μὲ
τις χρυσές τῆς ἀχτίδες κ' ἡ νύχτα ἢ πεντάμορφη
τοῦ χάριζε τὴ διαμαντένια δροσιά του.

Μεγάλωνε, μὰ φαινότανε κουρασμένο ἀπὸ τὴ
ζωὴ τὸ ξανθὸ βασιλόπουλο. Στὸ πρόσωπό του
δὲν ἔλαμπε τὸ χαμόγελο τῆς χαρᾶς καὶ τὰ μάτια
του ἀντὶ νὰ χαίρουνται, τ'ἀβλεπες στολισμένα
μὲ τὰ δάκρυα τοῦ κρυφοῦ πόνου.

Βαρεῖομοιρο βασιλόπουλο!

Ἦνοιωθε τὴν ὀλόχουση Κορώνα νὰ τοῦ
σφίγγῃ δυνατὰ τὸ μέτωπο. Τὶς δόξες καὶ τὶς
τιμὲς καὶ τὰ λόγια τὰ δουρικὰ τοῦ κόσμου νὰ
φαρμακῶνουνε τὴ ψυχὴ του. Καὶ τὸ χαρέμι, τὸ
πλούσιο σὲ κάθε λογῆς ὀμορφιά, ν' ἀφίνη ἀναί-
σθητη τὴν καρδιά του.

Ἄχ, κάτι ἄλλο ποθοῦσε. Στὰ ξανθὰ ὀνειρά
του ἢ χαρὰ τοῦ χαμογελοῦσε παράξενα. Ἄκουγε
τὸ γαλανὸ τραγοῦδί τῆς νὰ τὸ σιγολαλῇ ἢ Φύσις
ὀλόγυρα, μ' ἀλοίμονο, τὰ λόγια δὲν ἔφθαναν
καθαρὰ στ' αὐτιά του κ' ἢ τραγουδίστρα νεράϊδα
κρυβώτουνα πεισματικὰ ἀπ' τὰ μάτια του. Καὶ
τὸπερνε τὸ παράπονο τότε κ' ἀπελισμένο
ἄφινε τὸ παλάτι του κνηγώντας κάποια σκιά...

Ὁ πατέρας του, ὁ βασιληᾶς, τοῦ κάκου ἐφώ-
ναξε ὅλους τοὺς μάγους κ' ὅλους τοὺς ἀστρο-
νόμους τῆς ἀπέραντης Πολιτείας του καὶ τοὺς
ἔταξε λαγούς μὲ πετραχειλία γιὰ νὰ γιάνουν τὸ
γυιὸ του. Κανεὶς τους δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ
τὸ κρυφὸ μαράζωμα τοῦ ξανθοῦ βασιλόπουλου.
Ὁ καθέννας, τους ἔφευγε, κουνώντας λυπητερὰ
τὸ κεφάλι.

— Πάει τρελλάθηκε τὸ βασιλόπουλό μας!

Ὁ κόσμος, σὰν ἄκουσε νὰ μιλοῦν ἔτσι οἱ σοφοὶ
καὶ τρανοὶ του, ἄρχισε κ' αὐτὸς νὰ ψιθυρίζῃ:

— Πάει, τρελλάθηκε τὸ βασιλόπουλό μας!

Κ' ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ, ὁ ἀντίλαλος συνεπῆρε τὴ
φωνὴ τοῦ κόσμου κ' ἄρχισε κ' αὐτὸς νὰ μουρ-
μουρίζῃ περνώντας μέσ' ἀπ' τὸ πράσινο φύλ-
λωμα, ἀνάμεσα στοὺς λόγγους καὶ τὰ βουνά.

— Πάει, τρελλάθηκε τὸ βασιλόπουλό μας!

* *

Περνοῦσ' ὁ καιρὸς.

Τὸ ξανθὸ βασιλόπουλο μαραινότανε μέρα μὲ
τὴν ἡμέρα σὰ λουλοῦδι ἀπότιστο, ἀντικρῶζον-
τας μὲ κάποια νοσταλγία τὴ δύσι κ' ἀφίνοντας
τὴ ψυχὴ του νὰ νανουρίζεται ἀπὸ τὶς μυστικὲς
λιτανεῖες τῶν βραδυῶν θανάτων, ποῦ στὸ βασι-
λεμα τῆς ἡμέρας ἀνεβαίνουν ψηλὰ στοὺς κόσμους
τῶν ὠραίων Ἀγέννητων...

Μιὰ μέρα βυθισμένο καθὼς ἦτανε στὴν
ἀπελπισία του, εἶδ' ἓνα φτωχόπαιδο νὰ περνᾷ
χαρούμενο μπροστὰ ἀπ' τὸ παλάτι του, κρατών-
τας μιὰ καλαμένια φλογέρα στὸ χέρι. Τὸ γελαστὸ
πρόσωπό του ἐμίλησε στὴ ψυχὴ τοῦ λυπημένου
ρηγόπουλου.

Τὸ φώναξε καὶ τὸ ρώτησε:

— Πῶς σὲ λένε;

— Τραγουδιστὴ, ἀποκρίθηκε κείνο.

— Καὶ τί δουλειὰ κάνεις;

— Καμμιὰ. Γυρίζω τὶς χῶρες. Σήμερα δῶ,
αὔριο παραπέρα, ἀκολουθώντας τὸν ἥλιο. Ποτὲ
δὲ μένω δυὸ μέρες στὸ ἴδιο μέρος. Μ' ἀρέσει
τὸ Ἄγνωστο.

— Καὶ πῶς περνᾶς;... πῶς ζῆς;

— Τραγουδώντας τὴ Χαρά.

— Τὴ Χαρά;—ἔκανε σὰ νὰ παραξευτέθηκε
τὸ βασιλόπουλο.— Τὴ νοιώθεις λοιπὸν τὴ Χαρὰ
ἀφοῦ τὴν τραγουδᾶς;

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ φτωχὸς τραγουδιστὴς
καὶ στὰ μάτια του ἔλαμψε κάποια διαβατάριχη
ἀστραπή τῆς.

— Ἀλοίμονο, ἔκανε πάλι τὸ ξανθὸ βασιλό-
πουλο καὶ δυὸ δάκρυα αὐλάκωσαν τὰ μάγουλά
του.— Κ' ἐγὼ ζητῶ τὴ Χαρά!...

— Ἔλα τότε μαζί μου...

— Ποῦ;...

— Παντοῦ. Θὰ γυρίσουμε ὅλο τὸν κόσμο.
Θὰ δῆς καινούργιες πολιτείες. Θὰ περνᾶμε ἀπὸ
κάθε μιὰ, μὰ δὲ θὰ μένουμε πουθενὰ περισσό-
τερες ὥρες παρ' ὅσες θὰ μᾶς χρειάζονται γιὰ
ν' ἀγοράζουμε τὸ ψωμί μας. Τὶς νύχτες ἀπὸ τὴ
δροσιά τους, τὰ μεσημέρια ἀπὸ τοῦ ἡλίου τὸ
κάμα. Οἱ αὔρες, ποῦ θὰ περνοῦν μέσ' ἀπὸ τὰ
πυκνά τους κλαδιά θὰ μᾶς νανουρίζουνε μὲ τῆς
ζωῆς τὸ τραγοῦδι, ποῦ σὰν παράπονο ἢ χαρᾶς

ξεφωνητὸ γεμίζουνε τὸν ἀέρα ὀλόγυρα. Ἐλα
μαζὶ του ναύου ἐκεῖνο, ποὺ ζητᾷ ἢ καρδιά σου.

— Νὰ λὲς τάχα ἀλήθεια;

Τὸ φτωχόπαιδο μὲ τὸ γελαστὸ πρόσωπο καὶ
τὴν καλαμένα φλογέρα στὸ χέρι, ἔχαμογέλασε.

— Ἀλήθεια λέω. Τὴ χαρὰ τὴν ἔχεις σιμά
σου, μὰ δὲν μπορείς νὰ τὴ δῆς. Τὴν κρύβουν
ἀπ' τὰ μάτια σου τὰ χρόνια, ποὺ χρειάστηκαν
γιὰ νὰ κτισθῶνε οἱ τοῖχοι αὐτοὶ καὶ νὰ θεμε-
λιωθῇ τὸ βασίλειο τοῦ πατέρα σου ἀπρόσβλητο
ἀπὸ κάθε ξένο. . . .

Ἀπελπισμένο τὸ βασιλόπουλο καθὼς ἦτανε,
ἄκουσε νὰ κτυπᾷ κάτι σὰν ἐλπίδα μέσα του, στὸ
ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν. Καὶ σὲ λίγο οἱ δυὸ
φίλοι—τοὺς εἶχε σμίξει ἡ ἴδια ἰδέα στὸν κό-
σμο—ἄφισαν πίσω τους τὴν παλιὰ πολιτεία μὲ
τοὺς ψηλοὺς τοίχους της.

* * *

Ὁ φτωχὸς τραγουδιστὴς ἐβγήκε ἀληθινός.
Κάθε χώρα, ποὺ συναντοῦσαν, ἀνοίγε τὰ μά-
τια τοῦ τρελλοῦ πορφυρογέννητου σὲ κάποιο
ἄγνωστο καὶ κάθε τοῦ ἡλίου ἀνατολὴ τὸν
ἔφερνε καὶ σιμώτερα σ' ἐκεῖνο, ποὺ ζητοῦσε.
Πολλὲς φορὲς ἐγύρισε ἡ γῆ γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο

καὶ μιὰ μέρα οἱ δυὸ συντρόφοι ξαναβρέθηκαν
πάλι ἔξω ἀπ' τὴν παλιὰ πολιτεία. Ἐκεῖ ἔχωρί-
στηκαν. Ὁ φτωχὸς τραγουδιστὴς ἐτράβηξε τὸ
δρόμο του. Τὸ ξανθὸ βασιλόπουλο προχώρησε
χαρούμενο γιὰ τὴν πολιτεία του.

Ἐνα μικρὸ ποταμάκι, κυλοῦσε τὰ καθάρια
νερά του κάπου ἐκεῖ. Ὁ ξενητεμένος ἔσκυψε νὰ
πιῇ. Στὴ γυαλιτερὴ του ἐπιφάνεια καθρεφτί-
στηκε τότε τὸ χαρούμενο πρόσωπό του, τὸ στο-
λισμένο ἀπ' τὴν ὁμορφιά, ποὺ τοῦ χάρισε ὁ κό-
σμος, ποὺ γνώρισε. Ζαλίστηκε ἀπ' τὴν τόση του
ὁμορφιά, κ' ἔπεσε μέσα καὶ πνίγηκε.

Τὸ ἥσυχο ρεῦμα παρέσυρε τὸ νεκρὸ βασιλό-
πουλο καὶ τὴν ἄλλη μέρα κάτι χωρικοὶ τὸ βρή-
κανε ριγμένο στὴ ρίζα κάποιας Ἰτιάς τοῦ ὄχθου,
κάμποσες λεῦγες μακρυά. Δὲν τὸ γνώρισαν καὶ
τῷ θάψαν στὸ μέρος, ποὺ τὸ ξέρασε τὸ ποτάμι.

Σὲ λίγο ἕνας μικρὸς Νάρκισσος ξεφύτρωσε
πάνω στὸ μνήμα τοῦ ξανθοῦ βασιλόπουλου, τοῦ
λησμονημένου περὶ κι' ἀπ' τοὺς δικούς του,
Σὰν ὅμως ὁ βοριάς βογγᾷ στοὺς λόγγους ὀλόγυρα
ὁ ἀντίλαλος ψιθυρίζει ἀκόμα μέσα στὸ πράσινο
φύλλωμα τῆς Ἰτιάς τὰ λόγια τοῦ κόσμου.

— Πάει, τρελλάθηκε τὸ βασιλόπουλό μας.

ΧΡ. ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Περ. Γιαννοπούλου

Ἐκκλησίαι πρὸς τὸ Πανελλήνιον Κοινὸν

Ἀθήναι

Ὅτι τὸ βιβλίον αὐτὸ περιέχει πολλὰ καὶ με-
γάλα ἀληθείας αὐτὸ βέβαια δὲν μπορεί νὰ τὸ
ἀρνηθῇ κανεὶς, ὅπως ἐπίσης δὲν μπορεί νὰ
ἀρνηθῇ ὅτι περιέχει καὶ μερικὰς ὑπερβολὰς.
Τὶς ἀλήθειαι του—σκληρὰς, σκληρόταται ἀλή-
θειαι—τις παραδεχόμεθα καὶ τις αἰσθανόμεθα
δὲν συμμεριζόμεθα ὅμως πέρα καὶ πέρα τὸν
ὥραϊον ἐνθουσιασμόν τοῦ συγγραφέως γιὰ τὴν
Ἑλληνικὴν Γῆν καὶ γιὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ζῶον, τὸ
μόνον δηλ. Ζῶον ποῦ πρέπει κατὰ τὸν κ. Γιαν-
νόπουλον νὰ λέγεται Ἀνθρωπος. Εἶναι ἐλεύθε-
ρος νὰ νομίξῃ ὁ συγγραφεὺς ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Γῆ
εἶνε θειοτάτη καὶ ὠραιοτάτη, μπορεί νὰ λέγῃ ὅτι
ὁ Ἕλλην μόνον εἶνε ἄνθρωπος καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι
εἶνε ἀνθρωποειδεῖς, ἀλλ' αὐτὸ ὅσο καὶ ἂν
θέλωμε, δὲν δυνάμεθα δυστυχῶς νὰ τὸ ποῦμε
γιατὶ δὲν θάχωμε μὲ τὸ μέρος μας τὴν ἀλήθεια...
Κι' αὐτὸς ὅμως ὁ κ. Γιαννόπουλος, ἀσυνειδή-
τως ἴσως, δὲν τὸ παραδέχεται ὅταν λέγῃ «Κάθε
Λαὸς κάθε Ἐποχῆς». Ὅταν λέγωμεν «Λαὸν»
ἐννοοῦμεν φυσικὰ σύνολον ἀνθρώπων. Ὡστε;

Ἡ ἔκκλησις πρὸς τὸ Πανελλήνιον κοινὸν—
ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς λίγες, πολὺ ὀλίγες σελίδες, εἶνε
βιβλίον. Βιβλίον ποῦ πρέπει νὰ διαβασθῇ
μὲ προσοχὴν ἀπὸ τὸν κάθε Ἕλληνα. Ὁ κ. Γιαν-
νόπουλος κτυπᾷ ἀμείλικτα τὸ καθεὶ ποῦ
θεωρεῖ ὡς ἐχθρὸν τοῦ ἔθνους, τὸ καθεὶ ποῦ
ἔρχεται στὴ μέση ν' ἀνακόψῃ τὸ μοιραῖό του
φτεροῦγισμα πρὸς τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὸ Φῶς.

Ἐλληνικὴ φυλὴ, λέγει κάπου, ὁ μεγαλύτερός
σου ἐχθρὸς εἶνε ὁ ἑαυτός σου!Καὶ παρα-

κάτω : «Δὲν μᾶς λὲς κ ο κ ὅ τ α κατάντισες καὶ
δὲν σὲ μέλει καὶ δὲ μιλιῆς γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ
ποῖὸς Φράγκος σὲ χაῖδεψε καὶ ποῖὸς σὲ φίλησε
καὶ τίνας ἀρέσεις;»

Καὶ ὅμως ὁ συγγραφεὺς δὲν μᾶς ἀπελπίζει
ὄλως διόλου. Τὸ ἐναντίον μάλιστα. Μᾶς λέγει δυ-
νιὰ καὶ καθαρὰ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἔχει μέσα
της τὴν ζωϊκὴν δύναμιν νὰ ξανακτίσῃ ψυχικῶς
καὶ πνευματικῶς, νὰ δημιουργήσῃ Νέον Πολι-
τισμὸν, ὀλόκληρον νέον Ἑλληνικὸν κόσμον.

Ἡ αἰσιοδοξία αὐτὴ τοῦ κ. Γιαννοπούλου—
μία ἀπείρως ὠραία καὶ εὐγενικὰ αἰσιοδοξία—
μᾶς κάμνει νὰ ἐλπίζωμεν πολλά. Ἐνας ἄνθρωπος
ποῦ ἔχει τὸ θάρρος νὰ πετάξῃ κατὰ πρόσωπον
μῖας ὀλοκλήρου φυλῆς τίς φορικτότερές της ἀλή-
θειαι, δὲν μπορεί, εἶνε ἀδύνατον νὰ εἶνε κόλαξ
αὐτῆς τῆς ἰδίας φυλῆς ποῦ ἐξεγύμνωσε καὶ
ἐμαστίγωσεν ἀλύπητα.

Ἐμᾶς τοὺς νέους δὲν ἠμπορεῖ νὰ μᾶς ἀφήσῃ
ἀσυγκινήτους «ἡ ἱκετήριος ἔκκλησις μὲ κλώνους
ἐληᾶς καὶ ροδοδάφνης καὶ ἀγκαλιὰς τριανταφύλ-
λων» ποῦ ἀπευθύνει ὁ συγγραφεὺς πρὸς τὴν
Πανελλήνιον Νεότηταν τὴν ὁποῖαν ζητεῖ νὰ τρα-
βήξῃ ἀπὸ τὸ ψεῦδος τοῦ Φραγκισμοῦ καὶ
ἀπὸ τὸ σκότος τοῦ Καλογερο-δασκαλο-
γεροντισμοῦ καὶ νὰ τὴν οἴξῃ ἐμπρὸς στὸν
Ἑλληνικὸν ἥλιον, «διότι πάντως ἡ Νεότης, λέγει
θὰ εἶνε, εἴτε ἡ σημερινή, εἴτε ἡ αὐριανή, εἴτε ἡ
μεθανοριανή, ἡ Σημαιοφόρος τῆς Ἑλληνικῆς
Ἀναγεννήσεως».

Γ. Κ.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΠΕΡΙ «ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ». — Ἡ «Νιουνα Rassegna» ἔγραψε τὰ ἑξῆς κολακευτικά :

«Ὁμιλος νέων ποῦ ποθοῦν νὰ κρατήσουν ὑψηλά τὴν σημαίαν τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ἴδρυσαν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἓνα Σύλλογον καὶ μηνιαῖον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Νέα Ζωή». Τὸ περιοδικὸν εὐρίσκεται ἤδη εἰς τὸ 4 ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του ἔτος, καὶ ἐσχάτως παρουσιάζει τόσας βελτιώσεις ὥστε δυνάμεθα νὰ τὸ κατατάξωμεν μεταξὺ τῶν ὀραιοτέρων ἐμπνεύσεων καὶ τῶν μᾶλλον ἀξιοπρεπῶς καὶ ἑλληνοπρεπῶς συντεταγμένων Ἑλληνικῶν περιοδικῶν. Ἡ κομψότης τῆς ἐκδόσεως ἀμιλλᾶται πρὸς τὸ ἐκλεκτὸν τῆς ὕλης, ἢ ὅποια ὀφείλεται εἰς ἐξέχοντας συγγραφεῖς...

Εὐχόμεθα ὅπως ἡ «Νέα Ζωή» καθίσταται πάντοτε ἀνταξία τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας εἰς χώραν ὅπως ἡ Αἴγυπτος, τῆς ὁποίας ἡ Ἱστορία εἶναι τόσον συνδεδεμένη μετὰ τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅπου δρᾷ τόση Ἑλληνικὴ ζωὴ καὶ προπαρασκευάζεται διὰ λαμπρότερον μέλλον».

Ὁ Ρίο Ciuti δημοσιεύει εἰς τὸ αὐτὸ τεῦχος μετὰφρασιν τοῦ ποιήματος τοῦ συνεργάτου καὶ φίλου μας Πέτρου Μάγνη, «Φθινοπωριάσματα».

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐωρτάσθη εἰς τὰς 13 Μαρτίου ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶ» ἡ εἰκοσιπενταετηρίς τῆς φιλολογικῆς δράσεως τοῦ Παπαδιαμάντη. Τὴν ἑορτὴν εἶχεν ἀνάληψιν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἡνείκεν μας πριγκίπισσα Μαρία. Ὡς προαναγγείλαμεν τὸ ἐπόμενον τεῦχος τῆς «Νέας Ζωῆς» θὰ εἶναι ἀποκλειστικῶς ἀφιερωμένον εἰς τὸν μέγαν μας συγγραφέα.

Ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων κ. Γ. Μιστριώτης ἑώρτασεν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ τὴν τεσσαρακοστὴν ἐπέτειον τῆς τόσον εὐδοκίμου διδασκαλίας του. Αἱ πολλὰ καὶ μεγάλης σημασίας συγγραφαὶ καὶ ἐκδόσεις του μαρτυροῦν περὶ τῆς εὐσυνειδήτου ἐργασίας τοῦ ἀκαταβλήτου τούτου ὑπεραπιστοῦ τῆς ἐθνικῆς μας γλώσσης.

Ἡ 25 Μαρτίου ἐπανηγγερίσθη ἐφέτος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μετὰ ἀσυνήθην λαμπρότητα. Τοῦτο ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸν ἀρτισύστατον Σύλλογον τῶν Ἑλλήνων Τεχνιτῶν, ὁ ὁποῖος ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ἑορτὴν.

Ἡ «Ἴσις» τῶν Παρισίων ἢ ἐκδιδομένη ὑπὸ τοῦ κ. Arç René d'Yvermont (Α. Παρθένη) ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Μαρτίου ἔκκλησιν πρὸς τὸ ἀνεπτυγμένον διεθνὲς κοινὸν ὅπως διενεργηθῇ ἔρανος διὰ

τοῦ ὁποίου ν' ἀνεγερθῇ ἀνδριάς τοῦ Ὀμήρου εἰς Παρισίους.

Εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον ἐπαίχθη μετὰ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἡ «Θεοδώρα», τὸ νέον δραματικὸν ἔργον τοῦ διακεκριμένου συνεργάτου μας κ. Γ. Τσοκοπούλου. Περὶ τοῦ ἔργου θὰ γράψωμεν ἐν ἐκτάσει προσεχῶς.

Τὸ νέον δράμα τοῦ Gerhart Hauptmann, ὁ Ὀμηρος τοῦ Ἀυτοκράτορος Καρόλου, διήγειρε θύελλαν χειροκροτημάτων καὶ συριγμῶν, εἰς τὸ Lessing Theater τοῦ Βερολίνου. Ὁ συγγραφεὺς ἀναβιάζει ἐπὶ τῆς σκηνῆς μίαν δραματικὴν παράδοσιν: ἓνα γεροντικὸν ἔρωτα τοῦ Charlemagne διὰ μίαν νέαν Σαξωνίδα τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ὡς ἄγγελον ἀρετῆς. Τὴν θανατώνει, καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὰ πολεμικὰ τοῦ ἔργου. Ἐάν ὑπάρχη εἰς τὸ δράμα κανένα σύμβολον, ὁ τύπος ὁμοφώνως διακηρύττει ὅτι δὲν τὸ ἐνόησε.

Μία εὐτυχὴς ἰδέα ἐνέπνευσε τοὺς ἐκδότας τῶν Παρισίων νὰ συστήσουν διαγωνισμὸν πεζοῦ λόγου καὶ ποιήσεως διὰ τὸ «πρῶτον βιβλίον» καὶ εἰς τὸ ὅποιον θὰ λαμβάνουν μέρος μόνον ὅσοι δὲν ἔχουν ἐκδώσει κανένα τόμον.

Ἡ κόμησσα Λέοντος Τολστόη, ἡ σύζυγος τοῦ μεγάλου συγγραφέως, θὰ δημοσιεύσῃ προσεχῶς ὑπὸ τὸν τίτλον: Αἱ σχέσεις μου μετὰ τὸν Τολστόη καὶ ἡ ἐνεργητικότης του ὡς συγγραφέως, τόμον ὁ ὁποῖος ἀναμφιβόλως θὰ ἐμπουήσῃ αἰσθησιν. Ἡ κόμησσα, πράγματι, ὑπῆρξε πάντοτε, ἢ γραμματεὺς τοῦ συζύγου τῆς, ἢ μάρτις, ἢ σύμβουλος τῆς φιλολογικῆς του ἐνεργητικότητος, καὶ ἡ ἐπιμελήτρια τῶν δημοσιευμάτων του.

Ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ εἰς τὸ θέατρον «Βέρδη» τῆς Φλωρεντίας τὸ νέον ἔργον τοῦ Ἑλληνομουσουργοῦ Σπύρου Σαμάρα ἢ «Ρέα». Τὸ ἔργον ἀνεμένετο ἀνυπομόνως ὑπὸ τοῦ ἀνεπτυγμένου καὶ μουσοτραφοῦς Ἰταλικοῦ κοινού.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΤΟ ΣΟΥΔΑΝ» ὑπὸ Ν. Σκωτίδου, Γεν. Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, τύποις Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου.

«ΟΙ ΑΛΥΣΙΑΔΕΣ» ὑπὸ Δημ. Π. Ταγκοπούλου, δράμα μετὰ μέρη τρία δρ. 3.

«ΓΡΑΜΜΑΤΑ» τόμος δευτέρου, ὑπὸ Κωστῆ Παλαμᾶ, Τυπογραφεῖο τῆς «Ἐστίας» δρ. 3.